

Edvard Grieg's

2den og sidste

Koncert

i Arbejderforeningens Festlokale

Fredag d. 7de April 1876.

-
1. **Grieg**, „Foran Sydens Kloster“. for Soli, Damekor, Piano og Orgel.
  2. a) **Nordræk**, Purpose af Bjørnsøns Maria Stuart i Skotland. }
b) **Grieg**, Brudfølget drager forbi — } for Piano Solo.
(Folkelivsbillede).
  3. **Kjerulf**, a) Ved Søen, }
b) O, vidste du bare. } Romancer.
  4. a) **Bach**, Air og Gavotte, for Violoncel med Piano.
b) **Gounod**, Meditation over Bachs 1ste Præludium, for Violoncel, Piano og Orgel.
  5. **Grieg**, „Ved Halvdan Kjerulfs Mindestøtte.“ For Herrekor og Solo.
  6. **Grieg**, a) Vandring i Skoven. }
b) Solveigs Sang af } Romancer.
Peer Gynt.

ADGANGSTEEN

Foran Sydens Kloster.

(B. Björnson.)

„Hvem banker så silde på Klosters Port? —

„Fattig Mø ifra fremmed Land.“ —

„Hvad lider så du, og hvad har du gjort?“ —

„Alt, et Hjerter det lide kan.

Men Intet har jeg gjort,

jeg trætner, jeg trænger,

jeg kan ikke stort,

og dog må jeg længer.

Luk op, luk op, jeg har ikke Sted,

jeg har ikke Fred.“ —

„Hvad hedder det Land, som du har forladt? —

„Nordenlandene, langt herfra.“ —

„Hvad voldte, du standsed just her i Nat?“ —

„Kvinnekøsters „Halleluja“.

Det sken, det sang af Fred,

på Sinnet det sænktes;

og Alt, hvad jeg led,

sig løfted og længtes.

Luk op, luk op, for eier I Fred,

saa giv mig med!“ —

„Først nævn mig din Smerte; hvad hedder den?“ —

„Aldrig mere jeg kan få Ro.“ —

„Så tabte du Nogen, din Ear, din Ven?“ —

„Ja, jeg tabte dem beggeto.

Og Alt jeg havde kjært,

selv Tanken i Hjerter,

ja, hver jeg havde nær't

fra længes jeg lærte.

Luk op, luk op, jeg synker; jeg ser,

jeg kan ikke mer.“ —

„Din Far, hvordan var det, du tabte ham?“ —

„Dræbt han blev, og jeg så derpå.“ —

„Din Ven, hvordan var det du tabte ham?“ —

„Han drap Far, og jeg så derpå.

Han tog mig, men jeg græd

og bad hele Tiden,

så slap han mig ned,

så flygted jeg siden.

Luk op, luk op, jeg elsker, det er Gru,

jeg elsker ham endnu.“

Kor af Nonnerne fra den oplyste Kirke.

„Kom Barn, kom Brud,

kom ind til Gud;

kom Synd, kom Savn

i Jesu Favn;

hvil synkende Sorgen

på Horebs Top, !

med Lærken i Morgen

så kviddrer du op.

Her Attrå du bytter,

her Længsler du flytter,

her Frygten den faller,

hvor Frelseren kaller,

her, knækket som Sivet,

du reiser dig hel,

i Hedningelivet

forliste Sjæl.“

Ved Söen.

(Björnson.)

Hun gik langs med Stranden så ung omkring,

hun tænkte på ingen Verdens Ting,

Da kom der en Maler og satte sig ned

ved Söens Bred,

i Skyggens Fred,

han malede Stranden og hende med.

Men sagtere gik hun om ham i Ring,
hun tænkte på en, en eneste Ting.
Det var på hans Billede, hvor hun så
sig selv at stå,
sig selv at stå!
nedspejlet i Søen med Himlens Blå.

Hun dreves, hun droges så vidt omkring,
hun tænkte på alle Verdens Ting —
langt, langt over Søen og dog så nær
mod Stranden her,
mod Manden der,
o nej, hvad der kom for et Solskinsvejr.

O, vidste du bare!

(Björnson.)

Jeg tør ikke tale til dig,
du tør ikke se ned på mig,
men altid så sidder du der,
og altid spadserer jeg her.
Imellem kan Tankerne listende fare,
men ingen tør spørge og ingen tør svare:
O, vidste du bare!

Dengang du bestandig mig fant,
da var du lidt kostbar iblant;
men nu, når jeg sjeldnere går,
nu ser jeg, du ventende står!
To Øjne, to Øjne kan flette en Snare,
men den, som vil vid're får ta' sig ivare:
O, vidste du bare!

Ja, dersom du anede Sligt,
jeg gik her og skrev dig et Digt,
at netop det bölgende fløj
didop, du står yndig og høj.
Men ser du, den Kundskab den bør vi nok spare,
jeg længer vil fare, dig Himlen bevare, —
O, vidste du bare!

Ved Halfdan Kjerulfs Mindestøtte.

(A. Munch.)

a) Før Afsløringen.

I Tonestrømmens Fylde,
som Halfdan Kjerulf gav,
vi bedst vor Sanger hylde —
den sejrer over Grav!
Den løste Norges bundne
men dybe Melodi,
og blev dens atterfunde,
kunstdøbte Poesi.

Dog vilde vi og gjerne
hans Åsyn fæstet få.
så det for Slægter fjerne
kan som et Vidne stå,
med al sin milde Smerte,
om hvad en Mand formår,
når han ved Folkets Hjerte
sin enkle Harpe slår.

Han bar den frem i Dage,
da Norges Kunst var Strid,
vemodig er dens Klage,
men dog som Bækken blid;
den hulker over Stene,
den triller fro sit Kvad,
som Trosten, når den ene
i Skoven synger glad.

Og rundt i alle Dale
har Folket lyttet til;
i Hytter og i Sale
gjenlyder end hans Spil.
Og ud til Broderlande
hans Toner trængte frem;
thi Norden er hans sände,
hans rige Sangerhjem!

b) Efter Afsløringen.

Dækket er faldet, som sløred de kjære,
lidende Drag.
Aldrig han drømte om sådan en Ære,
sådan en Dag.
Bly og beskeden han var, isom den blege
Forårsviol,
vidste ei af, at hans Duftbølger stege
op imod Sol.

Ring vel Støtten, som her nu vi satte
ham for hans Digt!
Stolttere Minde han vilde ej fatte,
det er ham ligt!
Fredet og signet hans Billed da være
fra denne Stund!
hilset af kommende Slægter med Ære,
i grønne Lund!

Vandring i Skoven.

(H. C. Andersen.)

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Månen skinner stor og klar,
en Stillehed Natten har,
en Dejlighed, en Ensomhed,
min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gå vi To,
der, hvor Skovmærker gro.

I denne lyse, tause Nat,
hos dig, min Verdens Skat,
jeg er så glad, så salig glad,
duft, friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! lys, Måne, klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.

Du er så frisk som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,
så dyb, som Nattens stille Ro,
her, hvor Skovmærker gro,
hvor maleriske Bøge stå,
og vi ved Månskin gå!
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!

Solveigs Sang.

(Af Ibsens „Peer Gynt.“)

Kanske vil der gå både Vinter og Vår,
og næste Sommer med og det hele År; —
men engang vil du komme, det ved jeg vist;
og jeg skal nok vente, for det lofte jeg sidst.

Gud styrke dig hvor du i Verden går!
Gud glæde dig, hvis du for hans Fodskammel står!
Her skal jeg vente til du kommer igjen;
og venter du histoppe, vi træffes der, min Ven!